

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1997 ΕΤΟΣ ΜΖ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 889 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1997

«Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ
ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος»

Τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς δημιουργίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου. Δημιουργεῖται ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος ὁμοιωθεὶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον διὰ νά ἀναδημιουργήσῃ τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰκόνα Του, τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον.

Ἀσύγκριτοι αἱ δύο δημιουργίαι μεταξύ αὐτῶν, ἀσύγκριτος πρὸς τούτοις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά Του, ἐξικνουμένη μέχρι «θείκης κενώσεως ἐν δούλου μορφῇ», πρὸς ἀναζήτησιν διὰ τοῦ ὁμοίου, τὸ ὅμοιον. Ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεός, ἀναζητῶν τὸν ἀπωλεσθέντα ἄνθρωπον, εἰς τὰ σκότη τῆς ἁμαρτίας.

«Ἄνθρωπος γίνεται Θεὸς ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται», ὑμνολογεῖ ἡ Ἐκκλησία. Τί μεῖζον εἶδεν ἡ κτίσις; Θαυμάσια τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, πάντων ὅμως, ὑπερτερεῖ καὶ ὑπερέχει τὸ θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θείου Λόγου.

Ὅποια τιμὴ ὑψίστη, ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐκ προαιωνίου βουλῆς, ὥστε ὁ Θεὸς νά περιβληθῇ τὸν ἄνθρωπον, λαμβάνων τὴν σάρκα καὶ δίδων τὴν Θεότητα!!

Ὅποια ἀνέκφρατος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δημιούργημά του, νά καταστήσῃ τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον, κοινωνόν τῆς θεότητός του!

Συγκινεῖ καὶ ἐξιστᾷ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον κόσμον τὸ μυστήριον τῆς ἀπορρήτου οἰκονομίας καὶ ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως καὶ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεώς Του!

Κατῆλθεν ἐξ ὕψους ὁ εὐσπλαχνος, ἐτέχθη ὡς Αὐτὸς ἠθέλησε καὶ ἡδουλήθη, ἐν Σπηλαίῳ πενιχρῷ καὶ ἐν φάτνῃ ἀλόγων, ἀνακλιθεὶς ὡς βρέφος, ράκει σπαργανωθείς ὡς πτωχὸς καὶ ἄσημος, ὁ Βασιλεὺς πάσης κτίσεως!

Τὸ ἀκατάληπτον τοῦτο μυστήριον τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐν ἀνθρώπῳ μορφῇ, προδιαγράφων ὁ Προφῆτης Ἰερεμίας, ἐμφανῶς λέγει: «Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν.... ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη», ὁ δὲ Χρι-

στοκήρυσεν Ἡσαΐας πλέον ἐκφαντορικῶς διαλαλεῖ: «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν..... οὗτος Θεός ἰσχυρός ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ὁ προσδιορισμός, περὶ τοῦ προσώπου τοῦ γεννηθέντος, εἶναι σαφής, τόσον ἐκ πάντων τῶν Προφητῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλύληθα εἰς τὸν κόσμον». (Ἰωαν. 15, 28)

Περὶ τῆς θεβαιότητος τούτων τῶν λόγων, οὐδεμία ὑπολείπεται ἀμφιβολία, δεδομένου ὅτι ὁ Θεός περιετείχισεν ἀσφαλῶς καὶ ἀναντιρρήτως τὴν ἀλήθειαν τῶν προφητικῶν φωνῶν, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, κυρίως διὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὥστε οἱ ἀπιστοῦντες καὶ ἐκουσίως πλέον ἀμαρτάνοντες νὰ ἔχωσι τὸ ἀναπολόγητον καὶ αὐτοκατάκριτον τῆς ἀπιστίας των, ἐν τῇ μελλούσῃ παγκοσμίῳ κρίσει.

Ἀτυχῶς, ἡ παρούσα ἐποχή, ὀρίθει ἐξ ἀπιστίας, ὑπὲρ ποτὲ ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ πολὺ τὸ πλῆθος τῶν ἐορταζόντων ἀποχριστιανωμένα Χριστούγεννα, μὲ ἀσχέτους κοσμικὰς ἐθιμοτυπίας καὶ ἐν πολλοῖς ἀμαρτωλάς.

Τὸ βαθύ νόημα τῶν Χριστουγέννων, δὲν συναντᾶται σήμερον εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον, δὲν συγκινεῖ, δὲν θερμαίνει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ μέχρι δούλου μορφῆς συγκαταβαντος Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀφοῦ ἔχασε τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ἔχασε καὶ τὸ κατ' εἰκόνα γενικῶς, ἐκτός μικρῶν ἐξαιρέσεων, διότι τὸ λογικόν του, ἀπέστη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξηχειώθη καὶ ἐξομοιώθη πρὸς τὴν ἄλογον φύσιν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ πατερικὸν ἀπόφθεγμα: «Νοῦς ἀποστάς ἀπὸ τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ ἢ κτηνώδης γίνεται ἢ δαιμονιώδης», εὐρίσκει πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν του, διότι ἡ ἐποχή μας, ἀτυχῶς ἀντικρῦζει διάπλατα καὶ τὰς δύο θλιβεράς συνεπείας.

Ἡ λέξις ἀμαρτία, ἐξέλειπε ἀπὸ τὸ σύγχρονον λεξιλόγιον, ἀντικατασταθεῖσα κατακόρως καὶ ἀηδιαστικῶς ὑπὸ τῆς χυδαιότητος, ὡς ἀναγκαῖα τάχα φυσικότης, ἡ δὲ δαιμονικὴ ἐπίδρασις, ἐνεργεῖ κυριαρχικῶς ὡς μαγεία καὶ σατανολατρεία, κατατρυφῶσα τοὺς ἀμετανοήτους ἀρνητὰς τοῦ Ἰησοῦ, ὡς προοίμιον τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ πλείστου λαοῦ, διὰ τὸ σφράγισμα τοῦ ἀντιχρίστου, μὲ τὸν δυσῶ-
νυμον ἀριθμὸν τῆς Ἀποκαλύψεως 666 καὶ τὸ πλέον ἀπογοητευτικόν, ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐκπρο-
σώπων τοῦ Χριστοῦ «Ἐπισκόπων» (τύπου Μελετίου Πρεβέξης) οἱ ὅποιοι, ὄχι μόνον δὲν συμπο-
νοῦν τὸ ψυχολογικὸν αἶσθημα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἀλλὰ ὡς συνεργοὶ τῶν ὀργάνων
τοῦ ἀντιχρίστου, συναινοῦν εἰς τὸ σφράγισμα, κυκλοφοροῦντες μάλιστα καὶ παραινεντικά εἰς τοῦτο
διδλία.

Ἡ δὲ Κρατικὴ Ἐκκλησία, ὡς ὑπεύθυνος πνευματικὴ ἡγεσία, ὄργανον καταστᾶσα τῆς πολι-
τείας, δι' ἀνομολογήτους σκοποὺς, ἀναβάλλει ἐπ' ἀόριστον τὴν ἀπόφασιν προστασίας ἐκ τῆς
μεγάλης ταύτης μάστιγος ποὺ ἐνέσκηψεν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἀντιθέτως, δεικνύει τὴν ἐγκλημα-
τικὴν ἀδιαφορίαν της, διὰ τὴν φροντίδα τῶν ψυχῶν ἐγκαταλειφθεῖσα προφανῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἀγαπητά

Καιρὸς ἀφυπνίσεως καὶ ἐγρηγόρσεως. Ἀγρυπνεῖτε ἐν παντί δεόμενοι, ὅπως ἐκφύγωμεν τὰ μέλ-
λοντα συμβαίνειν εἰς ἡμᾶς δεινά.

Δύναται ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὸν λαόν του, ὡς πάλαι τοὺς Νινευίτας, ἐὰν εἰλικρινῶς μετανοήσωμεν
ὡς ἐκεῖνοι.

Ὁ Χριστὸς φιλοστόργως καὶ πάλιν μᾶς ἐπισκέπτεται, φέρων ἐκ τῆς Βηθλεὲμ τὴν εἰρήνην καὶ
τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἑστηκῶς ἐπὶ τὴν θύραν, κρούει ἵνα ἀνοίξαντες τὸν ὑποδεχθῶμεν εἰς τὰς
καρδίας μας ὡς τὸ πλέον ἀγαπητὸν πρόσωπον ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως συνδεθῶμεν ἀδιαρρήκτως μετ'
Αὐτοῦ, μένοντες πιστοὶ μέχρι θανάτου, εἰς τὰς ἐντολάς καὶ τὰς ἐπαγγελίας Του.

Ἐπὶ τούτοις, ἀπευθύνοντες ὑμῖν χαιρετισμόν Ἐορτεῖον Συνοδικῶς, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν
ἐξ Οὐρανοῦ εὐλογίαν καὶ εὐχόμεθα πατρικῶς καὶ διαπύρως καλὰς Ἐορτάς, ὑγίαν ἀμφιστεφῇ εἰς
πολλὰς ἐτῶν περιόδους καὶ εἰρήνην ἀπὸ Θεοῦ, ἐνίσχυσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1997 ΕΤΟΣ ΜΖ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 889 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1997

«Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ
ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος»

Τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς δημιουργίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου. Δημιουργεῖται ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος ὁμοιωθεὶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον διὰ νά ἀναδημιουργήσῃ τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰκόνα Του, τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον.

Ἀσύγκριτοι αἱ δύο δημιουργίαι μεταξύ αὐτῶν, ἀσύγκριτος πρὸς τούτοις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά Του, ἐξικνουμένη μέχρι «θεϊκῆς κενώσεως ἐν δούλου μορφῇ», πρὸς ἀναζήτησιν διὰ τοῦ ὁμοίου, τὸ ὅμοιον. Ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεός, ἀναζητῶν τὸν ἀπωλεσθέντα ἄνθρωπον, εἰς τὰ σκότη τῆς ἁμαρτίας.

«Ἄνθρωπος γίνεται Θεός ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται», ὕμνολογεῖ ἡ Ἐκκλησία. Τί μεῖζον εἶδεν ἢ κτίσις; Θαυμάσια τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, πάντων ὅμως, ὑπερτερεῖ καὶ ὑπερέχει τὸ θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θείου Λόγου.

Ὅποια τιμὴ ὑψίστη, ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐκ προαιωνίου βουλῆς, ὥστε ὁ Θεὸς νά περιβληθῇ τὸν ἄνθρωπον, λαμβάνων τὴν σάρκα καὶ δίδων τὴν Θεότητα!!

Ὅποια ἀνέκφρατος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δημιούργημά του, νά καταστήσῃ τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον, κοινωνόν τῆς θεότητός του!

Συγκινεῖ καὶ ἐξιστᾷ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον κόσμον τὸ μυστήριον τῆς ἀπορρήτου οἰκονομίας καὶ ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως καὶ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεώς Του!

Κατῆλθεν ἐξ ὕψους ὁ εὐσπλαχνος, ἐτέχθη ὡς Αὐτὸς ἠθέλησε καὶ ἡβουλήθη, ἐν Σπηλαίῳ πενιχρῷ καὶ ἐν φάτνῃ ἀλόγων, ἀνακλιθεὶς ὡς βρέφος, ράκει σπαργανωθείς ὡς πτωχὸς καὶ ἄσημος, ὁ Βασιλεὺς πάσης κτίσεως!

Τὸ ἀκατάληπτον τοῦτο μυστήριον τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐν ἀνθρώπῳ μορφῇ, προδιαγράφων ὁ Προφῆτης Ἰερεμίας, ἐμφανῶς λέγει: «Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν.... ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη», ὁ δὲ Χρι-

στοκήρυνξ Ἡσαΐας πλέον ἐκφαντορικῶς διαλαλεῖ: «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν..... οὗτος Θεός ἰσχυρός ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ὁ προσδιορισμός, περὶ τοῦ προσώπου τοῦ γεννηθέντος, εἶναι σαφής, τόσον ἐκ πάντων τῶν Προφητῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλύληθα εἰς τὸν κόσμον». (Ἰωαν. 15, 28)

Περὶ τῆς δεβαιότητος τούτων τῶν λόγων, οὐδεμία ὑπολείπεται ἀμφιβολία, δεδομένου ὅτι ὁ Θεός περιτείχισεν ἀσφαλῶς καὶ ἀναντιρρήτως τὴν ἀλήθειαν τῶν προφητικῶν φωνῶν, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, κυρίως διὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὥστε οἱ ἀπιστοῦντες καὶ ἐκουσίως πλέον ἀμαρτάνοντες νὰ ἔχωσι τὸ ἀναπολόγητον καὶ αὐτοκατάκριτον τῆς ἀπιστίας των, ἐν τῇ μελλούσῃ παγκοσμίῳ κρίσει.

Ἀτυχῶς, ἡ παροῦσα ἐποχή, βρίθει ἐξ ἀπιστίας, ὑπὲρ ποτὲ ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ πολὺ τὸ πλῆθος τῶν ἐορταζόντων ἀποχριστιανωμένα Χριστούγεννα, μὲ ἀσχετοὺς κοσμικὰς ἐθιμοτυπίας καὶ ἐν πολλοῖς ἀμαρτωλάς.

Τὸ θαθὺ νόημα τῶν Χριστουγέννων, δέν συναντᾶται σήμερον εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον, δέν συγκινεῖ, δέν θερμαίνει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ μέχρι δούλου μορφῆς συγκαταδαντος Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀφοῦ ἔχασε τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ἔχασε καὶ τὸ κατ' εἰκόνα γενικῶς, ἐκτός μικρῶν ἐξαιρέσεων, διότι τὸ λογικόν του, ἀπέστη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξηχειώθη καὶ ἐξομοιώθη πρὸς τὴν ἄλογον φύσιν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ πατερικὸν ἀπόφθεγμα: «Νοῦς ἀποστάς ἀπὸ τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ ἢ κτηνώδης γίνεται ἢ δαιμονιώδης», εὐρίσκει πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν του, διότι ἡ ἐποχή μας, ἀτυχῶς ἀντικρῶζει διάπλατα καὶ τὰς δύο θλιβεράς συνεπείας.

Ἡ λέξις ἀμαρτία, ἐξέλειπε ἀπὸ τὸ σύγχρονον λεξιλόγιον, ἀντικατασταθεῖσα κατακόρως καὶ ἀηδιαστικῶς ὑπὸ τῆς χυδαιότητος, ὡς ἀναγκαῖα τάχα φυσικότης, ἡ δὲ δαιμονικὴ ἐπίδρασις, ἐνεργεῖ κυριαρχικῶς ὡς μαγεία καὶ σατανολατρεία, κατατυρρανοῦσα τοὺς ἀμετανοήτους ἀρνητάς τοῦ Ἰησοῦ, ὡς προοίμιον τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ πλείστου λαοῦ, διὰ τὸ σφράγισμα τοῦ ἀντιχρίστου, μὲ τὸν δυσώ-
νυμον ἀριθμὸν τῆς Ἀποκαλύψεως 666 καὶ τὸ πλέον ἀπογοητευτικόν, ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐκπρο-
σώπων τοῦ Χριστοῦ «Ἐπισκόπων» (τύπου Μελετίου Πρεβέζης) οἱ ὅποιοι, ὄχι μόνον δέν συμπο-
νοῦν τὸ ψυχολογικὸν αἶσθημα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἀλλὰ ὡς συνεργοὶ τῶν ὀργάνων
τοῦ ἀντιχρίστου, συναινοῦν εἰς τὸ σφράγισμα, κυκλοφοροῦντες μάλιστα καὶ παραινεντικά εἰς τοῦτο
βιβλία.

Ἡ δὲ Κρατικὴ Ἐκκλησία, ὡς ὑπεύθυνος πνευματικὴ ἡγεσία, ὄργανον καταστάσα τῆς πολι-
τείας, δι' ἀνομολογήτους σκοποὺς, ἀναβάλλει ἐπ' ἀόριστον τὴν ἀπόφασιν προστασίας ἐκ τῆς
μεγάλης ταύτης μάστιγος πού ἐνέσκηψεν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἀντιθέτως, δεικνύει τὴν ἐγκλημα-
τικὴν ἀδιαφορίαν της, διὰ τὴν φροντίδα τῶν ψυχῶν ἐγκαταλειφθεῖσα προφανῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἀγαπητά

Καιρὸς ἀφυπνίσεως καὶ ἐγρηγόρσεως. Ἀγρυπνεῖτε ἐν παντί δεόμενοι, ὅπως ἐκφύγωμεν τὰ μέλ-
λοντα συμβαίνειν εἰς ἡμᾶς δεινά.

Δύναται ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὸν λαὸν του, ὡς πάλαι τοὺς Νινευίτας, ἐάν εἰλικρινῶς μετανοήσωμεν
ὡς ἐκεῖνοι.

Ὁ Χριστὸς φιλοστόργως καὶ πάλιν μᾶς ἐπισκέπτεται, φέρων ἐκ τῆς Βηθλεέμ τὴν εἰρήνην καὶ
τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἐστηκώς ἐπὶ τὴν θύραν, κρούει ἵνα ἀνοίξαντες τὸν ὑποδεχθῶμεν εἰς τὰς
καρδίας μας ὡς τὸ πλέον ἀγαπητὸν πρόσωπον ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως συνδεθῶμεν ἀδιαρρήκτως μετ'
Αὐτοῦ, μένοντες πιστοὶ μέχρι θανάτου, εἰς τὰς ἐντολάς καὶ τὰς ἐπαγγελίας Του.

Ἐπὶ τούτοις, ἀπευθύνοντες ὑμῖν χαιρετισμόν Ἐόρτειον Συνοδικῶς, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν
ἐξ Οὐρανοῦ εὐλογίαν καὶ εὐχόμεθα πατρικῶς καὶ διαπύρως καλὰς Ἑορτάς, ὑγίαν ἀμφιστεφῆ εἰς
πολλὰς ἐτῶν περιόδους καὶ εἰρήνην ἀπὸ Θεοῦ, ἐνίσχυσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

ΠΡΟΣ:

ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧ/ΠΙΟΝ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΧΑΡΝΑΙ 20-12-1997

Μακαριώτατε Ἁγιε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ὁ Χριστός ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Εὐρισκόμενοι εἰς τὰ πρόθυρα τῆς μεγάλης Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νά εὐχνηθῶμεν Ὑμῖν, ἐκ βάθους καρδίας, τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν, ὃ δέ ἐνανθρωπήσας Θεάνθρωπος Κύριος, νά σκέπη καὶ εὐλογῇ πάντοτε τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἡ ὁποία εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς, ἐδέχθη πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ δοκιμασίες.

Δράπομαι τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, Ἁγιε Πρόεδρε καὶ Ἅγιοι Ἀδελφοί, νά σᾶς καταστήσω κοινωνοὺς, ὁρισμένων σκέψεων καὶ ἀποφάσεών μου, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἀδιστάκτως φρονῶ, ὅτι πέραν τῶν εὐχῶν μας, ὑπὲρ εὐσταθείας τῆς Ἐκκλησίας μας, πρέπει νά μᾶς συνέχη καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὸν γαλήνιον πλοῦν, ἐν τῷ πελάγει τοῦ κόσμου, τῆς νοπητῆς ὁλκάδος.

Πᾶσαι αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, συνησιώθησαν διὰ τὸν ἀφανισμόν καὶ καταποντισμόν τοῦ «Μικροῦ Ποιμνίου», τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν ὧσιν τῆς συνενώσεως πάντων τῶν αἰρετικῶν, ὑπὸ τὸν πάπαν, ἀκολουθῶν δὲ πασῶν τῶν θρησκευτῶν ὑπὸ τὸν ἀντίχριστον, τοῦτο δέ, διότι εἰς τὸ πρόσωπον Αὐτῆς, διαβλέπουν τὴν ἀντίδρασιν σημαντικῆς μερίδος τοῦ θρησκευομένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡμεῖς δέ, ἀντὶ νά φροντίζωμεν νά ὀχυρώνωμεν τὴν ἀμυνάν μας, δυστυχῶς κατατεμνόμεθα εἰς σχίσματα καὶ παραсунаγωγάς, ὡς ἀτυχῶς συνέβη τό 1995, γεγονός τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ὀλέθριον σφάλμα τῶν πρωταγωνιστῶν του.

Δέν ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νά καταλογίσωμεν εὐθύνας εἰς οὐδένα, δεδομένου μάλιστα ὅτι λάθη καὶ σφάλματα διεπράχθησαν ἐκ πολλῶν κατευθύνσεων, οὐδ' εἶναι ἰδικῆς μας ἀρμοδιότητος. **Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν εὐθύνην μόνον διὰ τὰ ἰδικά μας σφάλματα, διὰ τὰ ὁποῖα πρῶτοι δίδομεν τὸ παράδειγμα καὶ τὰ ἀναγνωρίζομεν ὡς λάθη μας, ἐκφράζοντες τὴν εἰλικρινῆ μας λύπη δι' αὐτά, παρ' ὅτι πιστεύομεν, ὅτι ἐξ ἀγνῆς προθέσεως προέβημεν ἐνίστε εἰς λανθασμένας ἐκτιμήσεις καταστάσεων καὶ προσώπων.**

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Διὰ τῆς παρούσης μου, ἀπευθύνομαι πρὸς Ὑμᾶς καὶ ΠΟΙΟΥΜΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΝ, νά ἀρθοῦμε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, πρὶν εἶναι γιὰ ὅλους πολὺ ΑΡΓΑ καὶ κυρίως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν ἴδια.

Ἡ Κοσμοσωτήριος Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου, θά ἐμπνεύσῃ ὥστε, μέσα ἀπὸ τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνην ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», νά ξεπηδήσῃ ἡ ΑΓΑΠΗ, χωρὶς τὴν ὁποία, **δέν γίνεται τίποτε.**

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Ἀνακοινοῦντες Ὑμῖν τὴν πρόθεσίν μας, νά ὑπηρετήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς, τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Ὑμῶν Συνόδου, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ Ὑμεῖς, θά δεχθῆτε αὐτὴν μετ' ἀδόλου χαρᾶς, προκειμένου ὅλοι μαζί νά ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῶν κοινῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ προσεχὴς ἑορτασμός τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, θά ἀποτελέσῃ λαμπράν εὐκαιρίαν, νά ἀκουσθῇ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὸ μήνυμα, τὸ «σάλπισμα» θά ἔλεγα καλύτερα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι Αὕτη παραμένει «σύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», γεγονός τό ὁποῖον θά ἐμψυχώσῃ τὸ ποιμνίόν μας, τὸ ὁποῖον θέλει τοὺς ποιμένας του, νά ἴστανται πάντοτε φρυκτωροὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπελεύσεως τῆς Θείας Χάριτος, διὰ μίαν Θεάρεστον ἀπάντησιν, ἃς γονατίσωμεν, ὅλοι μαζί ἐνώπιον τῆς Φάπνης καὶ ἃς προσφέρωμεν τὸ δῶρο μας, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ ΜΕΙΖΟΝ...!

Κατασπαζόμενος Ὑμᾶς ἐν φιλήματι Ἀγίῳ, διατελῶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Ὁ Ἀχαρνὼν καὶ Νέας Ἰωνίας Ἀθανάσιος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΠΛΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἡ Ἐκτακτος Διπλῇ Ἱερᾷ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ ἐξέτασε καί πάλι τό σοβαρώτατο ζήτημα τῆς συνθήκης Σένγκεν καί τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καί ἔκρινε ἀναγκαῖο σέ συνέχεια προηγουμένων ἀνακοινώσεων τῆς νά πληροφορήσῃ τόν εὐσεβεῖ Ὁρθόδοξο Ἑλληνικό λαό γιά τά ἀκόλουθα:

1. Συμμεριζόμενοι τήν ἀνησυχία τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας συντασσόμεθα μέ τό πνεῦμα τῶν προσφάτων ἀνακοινώσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί πολλῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καί Ἱερῶν Μονῶν.

2. Ὡς Ὁρθόδοξοι Μοναχοί βιώνουμε συνεχῶς τά ἔσχατα μέσα στό σταυροαναστάσιμο πνεῦμα τοῦ χαριοποιοῦ πένθους τῆς μετανοίας καί τῆς ἀναμονῆς τῆς ἐλευσεως Ἐκείνου, ὅστις ἐξῆλθε «νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. στ. 2). Θεωροῦμε λοιπόν χρέος μας νά ὑπενθυμίσουμε στόν κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανό ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ θεμελιώδους καθήκοντος τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεώς μας πρός τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν δέν μπορεῖ νά συμβαδίζῃ μέ ἓνα πνεῦμα ταραχῆς καί πανικοῦ, τό ὁποῖο ἂν μή τί ἄλλο, προδίδει ἔλλειψη πίστεως καί ἀπουσία τῆς βεβαιούσης χάριτος ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ ἐμβάν-θουσις στά σημεῖα τῶν καιρῶν καί ἡ διαπίστωσις τῆς ἐγγύτητος τῶν ἐσχάτων δημιουργεῖ μιά καλή ἀνησυχία ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ προσπάθεια γιά πληρέστερη μετάνοια, ὁ ἀποφασιστικώτερος ἀγών γιά τήν ὑπερνίκησι τῶν θανατούντων ἡμᾶς παθῶν καί ἡ καλύτερη προετοιμασία γιά τήν εἴσοδό μας στήν Βασιλεία τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου «Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τās ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τό ξύλον τῆς ζωῆς καί τοῖς πυλῶσιν εἰσεέλθωσιν εἰς τήν πόλιν» (Ἀποκ. κβ. 14).

3. Ἡ ἔκπωσις ἀπό τήν ὀρθή πίστι καί ἡ ἐκκοσμίκευσις τό γενικώτερο πνεῦμα τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεό καί τῆς προσχωρήσεως στίς πολυποίκιλες πλάνες καί λατρεῖες τοῦ Διαβόλου, ἡ ἀλματώδης τεχνολογική πρόοδος στά συστήματα καταγραφῆς ἀρχειοθετήσεως καί παρακολουθήσεως, ἡ παγκοσμιοποιήσις τῆς οἰκονομίας καί ἡ διαπιστούμενη προσπάθεια ὑποβολιμαίας καί λαθραίας διεισδύσεως ἀνυχριστιανικῶν συμβόλων σέ καίρους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὅπως ἡ ἀγοραπωλησία προϊόντων, οἱ οἰκονομικές συναλλαγές καί οἱ σχέσεις κράτους-πολίτη κάνουν πράγματι πολύ πιό ἀπτά καί πλησιέστερα τά ὅσα ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης περιγράφει στά χωρία ιγ 16-18 τοῦ θεοπνεύστου βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ δικαιολογημένη ἀνησυχία καί οἱ διαμαρτυρίες τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ δέν ἔχουν βέβαια σκοπό νά ματαιώσουν τήν τελική ἐκπλήρωσι τῶν προφητῶν σέ χρόνο πού «οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μή ὁ Πατήρ μόνος» (Ματθ. κδ 36).

4. Ἀνησυχούμε ὅμως καί διαμαρτυρόμεθα γιατί ἡ ψυχρότης καί ἡ ἀδιαφορία γιά τήν πίστι καί τήν πνευματική παράδοση ἐνός Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ λαοῦ ἐκ μέρους ἐκλεγμένων Ἀντιπροσώπων καί τῆς Κυβερνήσεώς του μπορεῖ νά βάλῃ τήν Ἐκκλησία ἀλλά καί τό Ἔθνος σέ ἄκαιρο πειρασμό καί σύγχυσι.

5. Διακηρύττομε ἄλλη μιά φορά ὅτι τό θεμελιώδες καθήκον τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως ἀλλά καί ἡ πίστις στά ὅσα ὁ Παράκλητος παρέδωκε ὡς προφητεία στήν Χριστιανική Ἐκκλησία, μᾶς ὑποχρεώ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπό τήν διεύθυνση «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», γίνεται γνωστό εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ συνδρομαὶ ἢ δημοσιογραφικό ὑλικό, νά ἀποστέλλονται μόνο εἰς τά Γραφεῖα Κάνιγγος 32 (3ος ὄροφος) ΑΘΗΝΑΙ ἀπ' ὅπου καί ἐκδίδεται τό περιοδικό.

νουν νά ἀρνηθοῦμε νά παραλάβουμε κάθε εἶδους ἠλεκτρονικό δελτίο ταυτότητος μέ Ἑνιαῖο Κωδικό Ἀριθμό Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.) ὡς προσβάλλοντος τήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου καί τήν χριστιανική μας συνείδηση.

6. Καλοῦμε τήν Κυβέρνηση καί τοὺς ἐκλεγμένους Ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νά ματαιώσουν τήν ἐφαρμογή τῆς ζημιολόγου γιά τό Ἔθνος ἀλλά ψηφισμένης ἤδη ἀπό τήν Ἑλληνική Βουλή, Συνθήκης Σένγκεν, γιατί δέν παρέχει πλήρη ἐχέγγυα γιά τόν σεβασμό τοῦ προσωπικοῦ ἀπορρήτου καί τοῦ τεκμηρίου τῆς ἀθωότητος τοῦ πολίτη καί συμβάλλει τά μέγιστα στήν ἀπορθοδοξοποίηση τοῦ Γένους μας, ἐνῶ εἰσάγει ἀπαράδεκτες διακρίσεις εἰς βάρος πολιτῶν τρίτων χωρῶν.

7. Ἀνακοινώνουμε στόν εὐσεβῆ Ἑλληνικό Λαό ὅτι βιώνουμε τήν ἐν Θεῷ «καλή» ἀνησυχία γιά τά τεκταινόμενα ἐν νησιεῖᾳ καί προσευκῇ καί μεταξύ ἄλλων ἔχουμε ὀρίσει γιά τόν σκοπό αὐτό παναγιορειτική ἀγρυπνία στόν Ἱερό Ναό τοῦ Πρωτάτου τήν Κυριακή 8/21-9-97, ἑορτή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου.

8. Εὐχόμεθα οἱ πρεσβεῖες τῆς Κοινῆς Μεσιπρίας καί Σκέπης τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Πανακράντου Θεοτόκου νά ἐνδυναμώσουν ὅλους τοὺς πιστοὺς στόν κοινὸ ἀγώνα τῆς μετανοίας τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως καί τῆς καλῆς ὁμολογίας καί νά ἀποτρέψουν ἀπὸ τό Ἔθνος κάθε νέο πειρασμό καί ἐξέλιξη πού τό ὁδηγεῖ μακριά ἀπὸ τά ζωογόνα νάματα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεώς του.

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Ἐκτάκτῳ Διπλῇ Ἱερᾷ Σύναξει Ἀντιπρόσωποι καί Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ.

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν, εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστες τῆς καλῆς Χριστογέννητα, τό δέ ἀνατέλλων νέον ἔτος 1998 νά χαρίσῃ υἱεῖα, μακροήμερευσιν, εἰρήνῃ καί πλούσιον πνευματικῶν καρπῶν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» καθηκόντως καί πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινῆς ὅτι οὐδέν δημοσίευμα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἢ ἐκφράζει τήν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς Διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ ὑπογράφοντος τό δημοσίευμα.

Τό περιοδικόν «Φ.Ο.» δημοσιεύει καί ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς βεβαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καί εὐπρεπείας. Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καί ἀδίκου κρίσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ. Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ
ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ,
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ
ΚΑΙ ΙΩΝΙΑΣ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ**

**ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32
Τ.Κ. 106 82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 3828280 -3847365
FAX: 3847365**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

**Άρχιμ/της
Γερώντιος Λουδάρος**

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού:

Έτησία, δραχμαί 1000

Έξωτερικού:

Έτησία, δολλάρια

Άμερικῆς 50

Τιμή φύλλου δρχ. 100

**ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Σπόρος Ξύλος
Κλεισθένους 15 Τηλ.: 32.47.020**

Η ΕΝΟΤΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ!

Ο διχασμός του 1995, μᾶς ἀποσχόλησε ἀρκετά καί ὅτι εἶχαμε νά γράψουμε γι' αὐτόν, τό γράψαμε. Γράψαμε, μέ ΚΑΘΑΡΑ ΛΟΓΙΑ, γιά τίς εὐθύνες ΟΛΩΝ μας, γιά τήν ἱερή ὑποχρέωση τῶν ΠΑΝΤΩΝ, πρὸς γεφύρωση τῶν κασμάτων, γιά ἀλληλοσυγχώρηση καί ἀλληλοταπείνωση καί γιά μετὰ διακρίσεως ἀναφορά στά θέματα αὐτά.

Ἡ ἀπόφασίς μας, νά μὴν ἐπανέλθωμε στό θέμα, εἶχε ληφθῇ καί ἀποτελεῖ μιά στάση, πού δέν θά τήν καταστρατηγήσωμε. Ὅμως, ἡ διαστρέβλωση τῶν γεγονότων καί ἡ λασπολόγος κατασκευοφάντις πού προήλθε ἀπό τό περιοδικό «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ» τό ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τήν νεοσυσταθεῖσαν «σύνοδον» τοῦ Σεβ/του κ. Καλλινίκου, μᾶς ἀναγκάζουν νά κλείσωμε τό θέμα, μέ τόν κατωτέρω ΕΠΙΛΟΓΟΝ:

Ὅσα καταγγέλονται μέσῳ τοῦ ἐντύπου σας «Ο.Π.Σ.», εἰς βάρος τοῦ κανονικοῦ Ἀρχ/που τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομου καί τῶν Συνοδικῶν Ἐπισκόπων, μποροῦσατε καί εἶχατε τήν ἱερὰ ὑποχρέωση νά τά καταγγεῖτε εὐθέως, ἐπωνύμως καί μέ πειθαρχημένο στίς Ἀρχές τῆς Ὁρθοδόξιας τρόπο, στά ἀρμόδια ὄργανα, ΕΓΚΑΙΡΩΣ, ὥστε νά ληφθοῦν ὅλα τά πρόσφορα μέτρα πρὸς ἀποκατάσταση τῆς τάξεως (ὅπου αὐτή εἶχε διασαλευθῇ), κατὰ τρόπο πού δέν θά ἔθετε ἐν κινδύνῳ τήν Ἐκκλησία μας ὁλόκληρη.

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Συνόδου ὁ κ. Καλλίνικος, εἶχε καί τό δικαίωμα ἀλλά καί τήν ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ νά καλέσῃ σέ ἀπολογία ΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ, διά τόν ὁποῖον ὑπῆρχαν ἐνδείξεις ὅτι παρανομεῖ ἢ καταπατᾷ τοὺς Ἱερούς Κανόνας, τήν Πίστη, τήν Παράδοση καί τίς Ἐκκλησιαστικές ἢ Κανονικές Ἀρχές μας, διά νά δικασθοῦν καί νά λογοδοτήσουν. Πατὶ ΟΥΔΕΝ ἔπραξε, ἐνὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενος, ἀλλά προέβη εἰς ὅσα προέβη καί ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς, νά πράττῃ;

Καί τί ἔκανε; (τό ἀναφέρομε γιά τήν ἀδέκαστη ἱστορία, πού καταγράφει τίς ἐνέργειες ἑνὸς ἐκάστου). Ἐξάπελυσε ἓνα... τηλεγράφημα, μέ τό ὁποῖο... «ἐπέλυσε» τό ... πρόβλημα, μέ τρόπο τηλεσιγραφικό.

Νά τό περίφημο ἐκεῖνο τηλεγράφημα, πού θά μείνῃ στήν ἱστορία μας ὡς... παράδειγμα ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ (ὑπογραμμίσαις δικές μας):

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΠΙΑΚΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΚΙΟΥΣΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΥ ΜΕΓΑΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ 17ην ΙΟΥΛΙΟΥ 1995

Κατόπιν τῶν ἀλληπαλλήλων παρασυνοδικῶν σας δραστηριοτήτων, ἀρνήσεών σας νά συμμετάσχω εἰς ἐκδόσεις τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, εἰδήμων κανονολόγος καθηγητῆς διορ-

θοδόξου κύρους, πρὸς ἀποφυγὴν ὑπερβάσεων τοῦ ἐχειρήματος κατασπληνώσεως τιμίων Ἱεραρχῶν καὶ προωθήσεως τακτικῆς ἐκπομπῆς ἀγωνιστῶν Ἱεραρχῶν, δίκην μακαριστοῦ ἐπισκόπου Καλλίστου καὶ ὑφανταγῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὑπὸ πραξικοπηματικῶν τριῶν Ἀρχιερέων τῶν καὶ στενῶν συνεργατῶν καὶ συμβούλων σας, τῆς σκοπίμου ἐπαναφορᾶς τοῦ Συνοδικῶς ἐπιληφθέντος θέματος τῶν Ἱεροσολύμων ὡς καὶ τῆς ἐπανεξετάσεως τοῦ Ἀστορίας τοῦ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν ἀπολέσαντος, εἰς τὴν χορείαν τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, **ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν συνωδᾶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῶν καταφόρως παραβιασθέντων ὑφ' ὑμῶν καὶ τῶν δολίως κινουμένων συνεργατῶν σας, νὰ διακόψωμεν οἰανδήποτε κοινωνίαν μεθ' ὑμῶν Τε καὶ αὐτῶν, μὴ ἀναγνωρίζοντες ὑμῖν τὸ δικαίωμα τοῦ προεδρεῖν τοῦ λοιποῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς ἐδρευούσης εἰς τὴν Κάνιγγος 32.**

Οἱ συναποφασίζοντες καὶ συνυπογράφοντες Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς: Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμαστοῦ Καλλίνικος, ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, ὁ Ἀμερικῆς Παΐσιος, ὁ Χίου Στέφανος, ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος, ὁ Αὐλῶνος Βικέντιος. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Καλλίνικος, ἀντὶ διὰ τῶν ὑφισταμένων ὀργάνων τῆς νομίμου Ἱερᾶς μας Συνόδου, νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀρχῶν μας (ἂν ὄντος εἶχε τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ μέρος του), **διέκοψε «οἰανδήποτε κοινωνίαν» μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.** Καὶ στὸ ψευδέστατο, διαστρεβλωτικὸ καὶ ἀντιδεοντολογικὸ κείμενο τοῦ περιοδικοῦ πού προαναφέραμε, ἔχοντας χάσει πλέον κάθε ἔλεγχο, γράφουν:

«Ἀλλὰ ἰδοὺ, οἱ ὑποκρινόμενοι τοὺς φιλενωπικούς, ὡς ὁ ἐκδότης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως π. Εὐθύμιος Μπαρδάκας, ἀντὶ νὰ χαροῦν καὶ νὰ παροτρύνουν ὅπως πληθυνθοῦν καὶ ἄλλαι παρόμοιαι φιλενωπικαὶ ἀποφάσεις, ἀποβάλλοντες τὰ προσωπεῖα ἐπετέθησαν δριμύτως μὲ συκοφαντίας καὶ ὕβρεις κατὰ τῆς γεφυρώσεως τοῦ χάσματος τῶν διεστώτων!»

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ μας, μποροῦν ἀβιάστως νὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματά τους!

Ἀλλὰ νὰ θεωροῦν βλασφημία τὸ ὅτι γράψαμε πῶς: «ὁ Ἐπίσκοπος Καλλίνικος, ὡς νέος Πάπας, δίδει συγχωροχάρτι στὸν ἑαυτὸ του διὰ τὸ ἐγκλημα που ἀναγνωρίζει ὅτι διέπραξε τότε!» καὶ μᾶς διορθώνουν μὲ κεφαλαῖα γράμματα, γράφοντας: «Ἅγιε ἐκδότα, τί λέγεις; Τόσα ἐπὶ ἱερεὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀκόμη δὲν ἔμαθες ὅτι Ο ΠΑΠΑΣ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΔΙΔΕΙ ΣΥΓΧΩΡΟΧΑΡΤΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΤΙ ΔΙΕΠΡΑΞΕ ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΙΟΤΙ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ΑΛΛΑΘΗΤΟΝ!!»

Ἐδῶ, πρέπει νὰ ποῦμε, πῶς ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου, γνωρίζει (εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό), ὅλα τὰ τερίτσια καὶ

τὶς διαδικασίες ἢ καί... νόμους τοῦ Πάπα. Ὅμως, σφάλλει μὲ σφάλμα μεγάλο, διότι κάνει πῶς δὲν κατανοεῖ τὸ νόημα τῶν γραφέντων καὶ σταματᾷ σὲ τύπους, νομίζον πῶς ἔτσι ἀπαλλάσσεται τῶν προφανῶν εὐθυνῶν του!!

Ἀκόμα καὶ τὸν Πάπα ὑπερέβαλαν κάποιοι, νομίζοντες πῶς μόνον αὐτοὶ γνωρίζουν γραφὴ καὶ ἀνάγνωσιν..!

Καὶ ἔρχονται νὰ μᾶς δικαιώσουν (τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμῶς), μὲ τὸ νὰ δημοσιεύσουν ἀπὸ μόνοι τους, τὴν ἐπιστολὴ μας ἢ ὁποία δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ μας, τὴν σχετικὴ μὲ τὴν ἀνάγκη ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀειμνήστου Αὐξεντίου, πολὺ πρὶν διαιρεθῇ ἡ Σύνοδος, **τὴν ἐποχὴ πού ΟΥΔΕΙΣ (Καλλίνικος ἢ Εὐθύμιος) δὲν ἔδωσαν σημασίαν στὸ κείμενό μας καὶ δὲν πρόβησαν σὲ ἐνέργειες πού, ἐάν πίστευαν αὐτὰ πού σήμερα λέγουν, ἔπρεπε νὰ προβοῦν!!**

Πά τοὺς λόγους αὐτοὺς, βλέπομε μέσα στὸ κείμενο αὐτό, τὶς πραγματικὲς διαθέσεις τοῦ ἀρθρογράφου.

Καὶ ἀναρωτᾶται ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου: **«Τέλος πάντων, ποῖον ἐκπροσωπεῖ ὁ π. Εὐθύμιος;»**

Ἀναρωτιέται διότι τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστέψῃ πῶς ὑπάρχουν καὶ ἱερωμένοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκουν σὲ φατρίες καὶ δὲν μπορεῖ ὁ οἰοσδήποτε Καλλίνικος, Εὐθύμιος ἢ ὁποῖος ἄλλος, νὰ ποδηγετήσῃ, νὰ... τρομάξῃ καὶ νὰ τοὺς κἀν νὰ σωπάσουν, λέγοντας τὴν ἀλήθειαν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση!

Καὶ διὰ νὰ τοὺς λύσω τὴν ἀπορία τὴν ὁποία ἐκφράζουν μὲ τὴν φράση:

«...Διὰ ποῖον σκοπὸν ἀγωνίζεται;...»,

τοὺς πληροφορῶ ὅτι μποροῦν νὰ ἐρωτήσουν οἷονδήποτε θέλουν, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν **πῶς μόνον Η ΕΝΟΤΗΤΑ μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ΟΧΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ!**

Ἡ προσπάθειά τους νὰ ποδηγετήσουν τὸ ποίμνιο τοῦ μακαριστοῦ Αὐξεντίου, θὰ ἀποβῇ ἐπὶ ματαίῳ.

Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ εὐρίσκονται στὴν χωρία τῶν διασπαστῶν - πραξικοπηματῶν, ΟΥΔΕΙΣ τοὺς ἐμπιστεύεται, ἐκτὸς κάποιων τῶν ὁποίων οἱ σκοποὶ δὲν εἶναι ἄνευ ταπεινῶν, προσωπικῶν κινήτρων.

Ἡ προσπάθειά μας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ μακαριστοῦ Αὐξεντίου, μέσα ἀπὸ νόμιμες Ἐκκλησιολογικὲς διαδικασίες καὶ μέσα ἀπὸ τὰ Θεσμικὰ ὄργανα, ὑπῆρξε σκληρὰ καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού οἱ σημερινοὶ «κάπηλοι» τῆς μνήμης του, οὐδεμίαν σημασίαν ἔδιδαν σὲς φωνές μας (τὸ ἀπέδειξε μόνος ὁ λιβελογράφος μὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς μας πού ΟΥΔΟΛΩΣ τὸν συνεκίνησε τότε πού ἔπρεπε!)

Θέλουν τώρα νὰ δεῖξουν συμπάθεια καὶ πόνο, μὲ ΜΟΝΑΔΙΚΟ σκοπὸ, ὅχι τὴν Μνήμη τοῦ Μακαριστοῦ Αὐξεντίου, ἀλλὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν ποδηγέτησιν τοῦ ποιμνίου του!

Καὶ ἐδῶ, πρέπει νὰ θυμηθοῦμε, ἀποσπασματικῶς, μὴ ἀρχαία ρήση.

«Τῶν φρονίμων ὀλίγα!»

ΑΡΧΙΜ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ

Τό 'Εκκλησιαστικόν πρόβλημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 887

Είναι τούτο ένότης πίστεως; Είναι τούτο μία ἐκκλησία; Είναι κοινή λατρεία, κοινή έορτή, κοινή ανάμνησις, κοινή θρησκεία; Είναι δυνατόν νά εϋρη δικαιολογίαν καί συγνώμην μία πράξις αυθαίρετος χωρίσασα εις δύο τήν μίαν 'Εκκλησίαν, διασπάσασα τήν θρησκευτικήν ένότητα, ποδοπατήσασα παραδόσεις καί κανόνες δισηλιετούς 'Εκκλησιαστικού καθεσιώτος καί επιβουλευθείσα διά του σκανδάλου τήν 'Ορθοδοξίαν, αὐτήν τήν πίσιν καί τήν θρησκείαν; Καί μόνον διότι μία έκ τών 'Εκκλησιών, ή Μήτηρ πασών ή 'Εκκλησία τών 'Ιεροσολύμων, έξ οίουδήποτε λόγου δέν συνήνεσεν εις τόν νεωτερισμόν του Θρησκευτικού έορτολογίου, καί μόνον δι' αυτό ήτο υποχρεωμένη ή εκκλησία τής 'Ελλάδος νά αποκρούση τήν μεταβολήν έστω καί αν άπασαι αί λοιπαί εκκλησίαι συνεφώνησαν εις ταύτην. Αλλά ή εκκλησία τών 'Ιεροσολύμων δέν ήτο μόνη.

Τήν ήκολούθησαν τόσαι άλλαι εκκλησίαι έν άδιασπάσω ένότητι. Καί όμως επιβουλευθείσα τήν ένότητα ταύτην ή εκκλησία τής 'Ελλάδος ύψωσε σημαίαν άνταρσίας καί έσάλπισε σάλπισμα χωριστικόν! Καί αγωνίζεται τό χωριστικόν τούτο κίνημα νά τό έδραιώση καί τό μονιμοποιήση άποτέμνουσα όριστικώς ταύτην από του σώματος τής Μιάς 'Εκκλησίας!

Αλλά καθεστώς εκκλησιαστικής άνταρσίας καί στάσεως, καθεστώς ξένον πρός άλλας εκκλησίας· καθεστώς άντιπθέμενον πρός τās θρησκευτικές πεποιθήσεις καί τās παραδόσεις είκοσι όλοκλήρων αιώων, καθεστώς βίας καί αυθαιρεσίας είναι άδύνατον νά στερεωθή καί έδραιωθή. Διότι δέν έχει καν βάσιν δικαιολογικήν θρησκευτικήν. Έχει βάσιν πολιτικήν, κοινωνικήν καί έμπορικήν. Αλλά τήν βάσιν ταύτην ουδέμία 'Εκκλησία έδέχθη.

Τήν μή παραδοχήν του Γρηγοριανού 'Ημερολογίου έν τή 'Εκκλησία υπηγόρευαν ουχί λόγοι πολι-

τικοί, αλλά καθαρώς θρησκευτικοί, καί λόγοι ουσιώδεις. Εις τούτους, δέ ωφείλε νά προσέξη ό 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών, όταν εκήρυττεν όπ χάριν του έμπορίου, έπρεπε νά χωρίση τήν 'Εκκλησίαν τής 'Ελλάδος από τās άλλας εκκλησίας!

Ό,τι επί αιώνες ήγωνίσθησαν νά επιτύχουν 'Αποστολικαί διατάξεις, Οικουμενικά Σύνοδοι, Συνοδικαί άλλαι αποφάσεις καί Πατριαρχικά γράμματα διά τών όποιών ή 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία άνυψώθη εις ένιαίον σώμα, κεφαλήν έχουσα τόν Κύριον ήμών 'Ιησούν Χριστόν, αυτό ήλθεν έν μια στιγμή όργιώδους επανάστάσεως πολιτικής, καί διά τής δυνάμεως αὐτής νά τό θρυματίση ό Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών κ. Χρυσόστομος.

Προσπλώθη Φαρισαϊκώς εις τήν λέξιν: Δόγμα. Καί ειπεν: 'Η μεταβολή του 'Εκκλησιαστικού 'Ημερολογίου δέν προσκρούει σέ κανένα Δόγμα.

Είπεν ακόμη: Δέν προσκρούει εις κανόνες τής 'Εκκλησίας καί δή

εις τούς όρους τής Α' Οικουμενικής Συνόδου. Άρα διά τί νά μή γίνη; 'Η έλλειψις εκκλησιαστικού φρονήματος καί εκκλησιαστικής συνειδήσεως, ή στείρωσις παντός εκκλησιαστικού πνεύματος όδήγησαν εις κοσμοπολιτικές κρίσεις καί λύσεις. Καί παρέταξαν ως επιχειρήματα τής 'Εκκλησίας (!) υπέρ τής μεταβολής διεθνείς, πολιτικούς, οικονομικούς καί έμπορικούς λόγους καί σύγχυσιν δήθεν έν τῷ κοινωνικῷ βίῳ καί συνεπώς καί έν τῷ εκκλησιαστικῷ!! Ός εάν ή 'Εκκλησία ήτο τράπεζα ή έμπορικόν κατάστημα, ή ύπουργείον καί έπρεπε νά αρθή χάριν τής κοινωνίας ή επερχομένη θήθεν σύγχυσιν έκ τής διαφορās, τών 13 ήμερῶν, ή εάν ή 'Εκκλησία έπρεπε νά κανονίζει τās έσωτερικάς αὐτής διατάξεις καί κανονισμούς σύμφωνα πρός τά πολιτικά συμφέροντα!

Δέν προσκρούομεν εις κανένα Δόγμα ούτε εις κανόνα τής 'Εκκλησίας λέγει ό 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών. Κατά τόν Μακαριώτατον, θά προσεκρούαμεν εις

Ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Αχαρνών
καί Ν. 'Ιωνίας κ. 'Αθανάσιος

από τό 1917 μέχρι σήμερα

δόγμα και κανόνα μόνον εάν μεταβάλλομεν και την έορτήν του Πάσχα. Διότι, τά περί της έορτής αυτής έχει θεσπίσει ή Α' Οικουμενική Σύνοδος, ή έν Νικαία και οί μετ' αυτήν.

Αλλά διατί ή Α' Οικουμενική Σύνοδος και αι εις αυτήν αναφερόμεναι επόμεναι Οικουμενικαί και τοπικαί Σύνοδοι απέφασιν να καθορίσουν την ήμέραν του Πάσχα; Εζήτησεν άραγε ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Καθηγητής της Θεολογίας τόν λόγον τόν κύριον, τόν μοναδικόν διά τόν όποιον αι διάφοραι Οικουμενικαί Σύνοδοι ένόμισαν αναγκαϊόν να όρίσουν ποτε θά έορτάζεται τό Πάσχα; Και εάν τό έξήτησε διατί έκρινεν καλόν να τό παραβλέψη; Δέν ήθέλησαν βεβαίως αι Οικουμενικαί Σύνοδοι να λύσουν ζητήματα έπιστημονικά ή αστρονομικά. Ηθέλησαν να υπάρξη καθολική απόφασις και ένότης της εκκλησίας. Από της Αποστολικής εποχής μέχρι της έν Νικαία Α' Οικουμενικής Συνόδου έορτή του Πάσχα δέν έωρτάζετο την αυτήν Κυριακήν ήμέραν, αλλά κατά διαφόρους Κυριακάς, ως έκαστη εκκλησία είχε παράδοσιν. Εκ τούτου διαίρεσις, σύγχυσις και έρις μεταξύ των Εκκλησιών υπήρχε. Η έν Νικαία Σύνοδος επέτυχεν όμόφωνον απόφασιν διά να έορτάζεται τό Πάσχα την αυτήν Κυριακήν παρ' όλων των εκκλησιών. Αλλά και μετά την απόφασιν της έν Νικαία Α' Συνόδου δέν έλειψαν αι διαφοραί και αι άταξίαι περί την έορτήν.

Και συνεκροτήθηκαν αι επόμεναι Σύνοδοι, ή έν Αντιοχεια, ή Δ' Οικουμενική, ή ΣΤ' Οικουμενική, ή Ζ' Οικουμενική κ.λ.π., αίτινες πᾶσαι αναφερόμεναι εις τά αποφασισθέντα υπό της Α' έν Νικαία όρίζουσι την απαρασάλευτον τήρησιν των διατάξεων όρων και κανόνων των προηγούμενων Συνόδων.

Πρός τί πάντα ταύτα; Διά να είναι τάχα ακριβής αστρονομικώς ή ήμέρα της Κυριακής μετά την πανσελήνον της έαρινής ισημερίας; Όχι βεβαίως.

Αλλά διά να μήν χωρίζονται αι Εκκλησίαι και ή έορτή έορτάζεται με διαφορετικές ήμέρες.

Πᾶσαι αι Σύνοδοι απέβλεψαν εις την ένότητα των εκκλησιών. Ίδου τό μεγαλύτερον δόγμα των Συνόδων. Ό επιτακτικώτερος όρος και κανών αυτών. Ό κυριώτερος λόγος της συγκροτήσεώς των. Όχι δέ

μόνον διά την έορτήν του Πάσχα, αλλά και διά τάς λοιπάς έορτάς, διά τάς νηστείας και έν γενεί διά τά παραδεδομένα υπό των Αποστόλων και Αγίων Πατέρων, αι Σύνοδοι πᾶσαι εις έν απέβλεπον:

Ει τό να τελώνται αύται από κοινοῦ ύφ' όλων των Εκκλησιών. Εάν άρα διά της μονομερούς μεταβολής του Έκκλησιαστικού ήμερολογίου προσκρούόμεν εις τόν σκοπόν τουτον δηλ. της ένότητος των Εκκλησιών, παραβιάζομεν αυτούς τούς κανόνες και τούς όρους των Οικουμενικών Συνόδων, οίτινες κανόνες έθεσπίθησαν διά την ένότητα της Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Και θά αποδείξωμε άμέσως διά κειμένων ότι αυτός ήτο ό σκοπός των Συνόδων, σκοπός ουσίως και κεφαλαιώδης και επομένως πᾶν ό,τι αντιτίθεται εις τόν σκοπόν τουτον φέροντας έτοι τόν διχασμόν και την διάσπασιν των Εκκλησιών - ως είναι και ή μονομερής μεταβολή του εκκλησιαστικού ήμερολογίου- είναι έναντίον του κυριωτέρου όρου και κανόνος των τε οικουμενικών και τοπικών Συνόδων.

Ειδικώτερα δέ θά αποδείξωμεν ότι όχι μόνον διά την έορτήν του Πάσχα αλλά και διά τάς μετ' αυτής συνδεμένας έορτάς, διά τάς ακινήτους έορτάς και διά τάς νηστείας, αι Οικουμενικαί Σύνοδοι και αι τοπικαί ήθέλησαν να έορτάζονται και να τελώνται από κοινοῦ ύφ' όλων των εκκλησιών. Και όταν δέ μόνον διά τό Πάσχα όμιλοῦσιν αι Σύνοδοι αύται αναφέρονται εις όλην την εκ της έορτής του Πάσχα έξαρτώμενην τυπικήν διάταξιν της καθόλου Όρθόδοξου Εκκλησίας, ήτις βάσιν έχει τό ήμερολόγιον, διότι επ' αυτού είναι προσηρμοσμένον τό Πασχάλιον της Εκκλησίας τό έορτολόγιον, αι νηστεΐαι και τό Κυριακοδρόμιον των Ευαγγελίων. Ό διαταράσσων άρα την τυπικήν ταύτην της εκκλησίας τάξιν- και την διαταράσσει πάντως διά της μεταβολής τοῦ ήμερολογίου- παραβιάζει αυτούς τούς κανόνες της Εκκλησίας, σκοπός των όποίων είναι ή ΕΝΟΤΗΣ της Εκκλησίας, διότι διά την ένότητα ώρίσθη και μία κοινή ήμέρα του Πάσχα.

Τήν ένότητα εκήρυξε πρώτος ή κεφαλή της Εκκλησίας, ό Χριστός, ειπών τό ύψηλόν εκείνο: «Πάτερ αγιε, τήρησον αυτούς έν τῷ όνοματί σου, οὓς δέδω-

κας μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς... ἵνα πάντες ἐν ὦσιν· καθὼς καὶ σύ, πάτερ, ἐν ἐμοί... ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν...».

Ὑπὲρ τῆς ἐνότιος εἰργάζοντο καὶ ἐδίδασκον εἴπα οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες «ὁμοθυμαδὸν γενόμενοι» ἀπεφάσισον καὶ ἔστειλνον πανταχοῦ τὰ παραγγέλματα αὐτῶν. Διὰ τὸ ἐνιαῖον δέ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ὀρισθέν, ἵνα πάντες καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐορτάζωσι καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν διαφωνιῶν καὶ διαιρέσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχομεν τὰς ἐξῆς διατάξεις:

Α') Τὸν Ε' Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἔχοντας τὰ ἀνωτέρω.

Β') Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

α) Πρὸς Κορινθίους (κεφ. Α' 10) «Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς ἀδελφούς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἡ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δέ κατηριζόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ εἰς αὐτῇ γνώμῃ».

β) Πρὸς Γαλάτας (Κεφ. Α' 8) «Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω».

Τοὺς κανόνες καὶ ἐν γένει τὰς διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ τὰς περὶ αὐτῆς τοῦ Μεγάλου Κων/νου πρὸς ἀπάσας τὰς ἐκκλησίας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συνήλθε κατὰ ἔτος 325 ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὅστις καὶ συνήγαγεν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας 318 Πατέρας λαβὼν καὶ ὁ ἴδιος μέρος εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ Σπυρίδωνος (τῶν ἐπὶ Ἀγίων) καὶ ἄλλων. Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι ἀπποσχολήθη ἡ Σύνοδος αὕτη κυρίως διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου καὶ ἐδογματίσει τὰ τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπίσης ὥρισε καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν ὤφειλε νὰ τελεῖται ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκρίθη ἀναγκαῖα καθολικὴ συνεννόησις διότι ὁ προηγούμενος ὀρισθεὶς διὰ τὸ Πάσχα κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων λόγῳ τῆς δυσχεροῦς συνεννοήσεως δέν ἦτο ἀρκετὸς νὰ συνενώσῃ πάντας τοὺς Χριστιανούς διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἐορτῆς. Ἵνα λοιπὸν «οἱ ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην χριστιανοὶ τὸν αὐτὸν ἐορτάζουσι χρόνον» παρέστη ἀνάγκη νὰ λύσῃ καὶ τὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Μολονότι δέν εἶναι κοινὸν γνωστὸν οἱ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅροι καὶ Κανόνες τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καταφαίνεται ὅμως ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν μετέπειτα Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὰς περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διατάξεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνό-

δου. Ἐχομεν ὅμως τὰς ἀποφάσεις τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατυπομένας εἰς τὴν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν Σύνοδον Ἀγίων Πατέρων, πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν, τοὺς μὴ φθάσαντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον. Ἡ Συνοδικὴ αὕτη ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ χάριτι θεοῦ Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας καὶ τῆς κατὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Πεντάπολιν ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς, οἱ ἐν Νικαίᾳ συναχθέντες καὶ τὴν μεγάλην καὶ ἁγίαν Σύνοδον συγκροτήσαντες ἐπίσκοποι ἐν Κυρίῳ χαίρειν. Ἐπειδὴ τῆς Θ. χάριτος καὶ τοῦ Θεοφιλεσιτάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου συναγαγόντος ἡμᾶς ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων καὶ Ἀγία Σύνοδος ἐν Νικαίᾳ συνεκροτήθη, ἐξ ἀπάσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναγκαῖον ἐφάνη καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀποσταλῆναι γράμματα, ἵν' εἰδέναι ἔχοιτε πνὰ μὲν ἐκινήθη καὶ ἐξηπάσθη τίνα ἔδοξε καὶ ἐκρατύνη».

Ἀφοῦ δέ ἀναφέρεται ἐνταῦθα ἡ καταδίκη τῆς ἀσεβείας τοῦ Ἀρείου, ἐν τέλει ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις λέγει τὰ ἐξῆς:

«Εὐαγγελιζόμεθα δέ ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἀγιωτάτου ἡμῶν Πάσχα ὅτι ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς κατορθώθη καὶ τοῦτο τὸ μέρος ὥστε πάντας τοὺς τῆς Ἐώας ἀδελφούς, τοὺς τὸ πρότερον μὴ ποιούντας σύμφωνα Ρωμαίους καὶ ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐξ ἀρχῆς φυλάπουσι τὸ Πάσχα, ἐκ τοῦ δεῦρο μεθ' ὑμῶν ἀγειν.

Χαίροντες οὖν ἐπὶ τῆς κατορθώμασι καὶ ἐπὶ τῇ κοινῇ εἰρήνῃ καὶ συμφωνίᾳ.....».

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καταφαίνεται ποσὸν ἐμερίμων οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐνότιαν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ποίους ἀγῶνας κατέβαλον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτήν. Ὀνομάζουν δέ κατόρθωμα τὸ ὅτι ἐπέτυχον νὰ ἐορτάζεται κοινῶς ὑπὸ πάντων μία τόσον μεγάλην ἐορτὴ, ὥς ἡ τοῦ Πάσχα, καὶ χαίρουν διότι ἐπέτυχον κοινήν εἰρήνην καὶ συμφωνίαν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας.

Τὴν Συνοδικὴν ταύτην ἐπιστολὴν ὑπέγραψαν οἱ λαβόντες μέρος Πατέρες εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς Συνοδικῆς ταύτης ἐπιστολῆς ἔχομεν ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως Κων/νου τοῦ Μεγάλου «πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας ἐπισκόπους περὶ τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ τυπωθέντων».

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἐπιστολὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἔχει ὡς ἐξῆς:

Κωνσταντῖνος σεβαστός ταῖς Ἐκκλησίαις.

«Πεῖραν λαβὼν ἐκ τῆς τῶν κοινῶν εὐπραξίας, ὥστε τῆς θείας δυνάμεως πέφυκε χάρις, τοῦτον πρό πάντων

ἐκρίνα εἶναι μοι προσήκειν σκοπόν, ὅπως παρά τοῖς Μακαριωτάτοις τῆς καθόλου Ἐκκλησίας πλήθουσι πίστις μία καί εὐληκρινὴς ἀγάπη ὁμογνῶμων τε περὶ τῶν παγκρατῇ Θεὸν εὐσέβεια τηρεῖται. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἐτέρως οὐχ ἴον τε, ἢν ἀκλινῇ καὶ βεβαίαν τάξιν λαβεῖν, εἰμὶ εἰς τοῦτον πάντων ὁμοῦ, ἥγουν τῶν πλειόνων ἐπισκόπων συνελθόντων ἐκάστοτε, τῶν προσκόντων τῇ ἀγιωτάτῃ θρησκείᾳ διάκρισις γένοιτο. Τούτου ἔνεκα πλείστων ὧσων συναθροισθέντων καὶ αὐτός δέ καθάπερ εἰς ἐξ' αὐτῶν ἐτύχχανων συμπαρών. Οὐ γάρ ἀρνησαίμην, ἄν, ἐφ' ᾧ μάλιστα καίρω, συνθεράπων ὑμέτερος πεφυκέναι ἄχρι τοσοῦτον ἅπαντα τῆς προσοκούσης τετύχηκε ἐξετάσεως, ἄχρις οὐ ἢ τῷ πάντων ἐφόρῳ Θεῷ, ἀρέσκουσα γνώμη πρὸς τὴν τῆς ἐνότιος συμφωνίαν εἰς φῶς προήχθη, ὡς μηδὲν ἐπὶ πρὸς δικόνοιαν, ἢ πίστεως ἀμφισβήτησιν ὑπολείπεσθαι. Ἐνθα καὶ περὶ τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας γενομένης ζητήσεως, ἔδοξε κοινῇ γνώμῃ καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν. Τί γάρ ἡμῖν κάλλιον, τί δέ σεμνότερον, ὑπάρξαι δυνήσεται τοῦ τὴν ἐορτὴν ταύτην, παρ' ἧς τὴν τῆς ἀθανασίας εὐλήφωμεν ἐλπίδα, μιᾷ τάξει καὶ φανερῷ λόγῳ παρά πᾶσιν ἀδιαπτώτως φυλαίπασθαι.

Πρὸς τούτοις, κάκεῖνο πάρεσι συναρᾶν, ὡς ἐν τηλικούτῳ πράγματι καὶ τό αὐτῆς θρησκείας ἐορτῆς, διαφωνίαν ὑπάρχειν ἐστὶν ἀθέμιτον.

Μιὰν γάρ ἡμῖν τὴν τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας ἡμέραν, τοῦτεστι τὴν τοῦ Ἀγιωτάτου πάθους, ὃ ἡμέτερος παρέδωκε Σωτήρ· μιὰν εἶναι τὴν καθολικὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν βεβούληται, ἧς εἰ καὶ τὰ μάλιστα εἰς πολλοὺς τε καὶ διαφόρους τόπους τὰ μέλη διήρπται, ἀλλ' ὅμως ἐνὶ πνεύματι τοιούτῳ τῷ θείῳ βουλῇματι θάλλεται.

Λογισάσθω δέ ἡ τῆς ἡμετέρας Ὀσιότητος ἀγχίνοια, ὅπως ἔστι δεινόν τε καὶ ἀπρεπές κατὰ τὰς αὐτάς ἡμέρας, ἐτέρους μὲν ταῖς νηστείαις σχολάζειν ἐτέρους, δέ συμπόσια συντελεῖν· καὶ μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἄλλους μὲν ἐν ἐορταῖς καὶ ἀνέσεσιν ἐξετάζεσθαι, ἄλλους δέ τοῖς ὀρισμέναις ἐκδεδόσθαι νηστείαις.

Διὰ τοῦτο γοῦν τῆς προσοκούσης ἐπανορθώσεως τυχεῖν καὶ πρὸς μιὰν διατύπωσιν ἄγεσθαι τοῦτο ἡ θεία πρόνοια βούλεται, ὡς ἔγωγε ἅπαντας ἠγοῦμαι συνορᾶν...

Ἵνα δέ τό κεφάλαιον δέκατον συντόμως εἴπω, κοινῇ πάντων ἤρρεσε κρίσει, τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Πάσχα ἐορτὴν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συντελεῖσθαι.

Τούτων οὕτω στοικούντων ἀσμένως δέχεσθαι τὴν οὐράνιον χάριν καὶ θεῖαν ὡς ἀληθῆ ἐντολήν. Πᾶν γάρ ὃ, τι ἂν ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἐπισκόπων συνεδρίοις πράπτηται, τοῦτο πρὸς τὴν θεῖαν βούλησιν ἔχει τὴν ἀναφοράν. Διό πᾶσι τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν ἀδελφοῖς

ἐμφανίσαντες τὰ προγεγραμμένα ἢ καὶ τὸν προειρημένον λόγον καὶ τὴν παρατήρησιν τῆς ἀγιωτάτης ἡμέρας ἀποδέχεσθαι τε καὶ διατάπειν ὀφείλετε ἵνα ἐπειδὴν πρὸς τὴν πάλαι μοι ποθουμένην τῆς ἡμετέρας διαθέσεως ὄψιν ἀφίκωμαι, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀγίαν μεθ' ὑμῶν ἐορτὴν ἐπιτελέσαι δυνηθῶς, καὶ πάντων ἔνεκεν μεθ' ὑμῶν εὐδοκήσω, συνορᾶν τὴν διαβολικὴν ὁμότητα, ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως διὰ τῶν ἡμετέρων πράξεων ἀνηρημένης, ἀκμαζούσης πανταχοῦ τῆς ἡμετέρας πίστεως καὶ εἰρήνης καὶ ὁμονοίας. Ὁ Θεὸς ἡμᾶς διαφυλάξοιεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί».

Εἶναι τόσον εὐγλωτον καὶ τόσον σαφές τό γράμμα τοῦτο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ καὶ συμμετασχόντος εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδίωκε διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν ἄλλαχού τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πρὸς τοὺς μὴ παραστάντας εἰς τὴν Σύνοδον Ἐπισκόπους, ἀποδεικνύεται ἀριδύλως ὅτι τὰ ὑπ' αὐτῆς θεσπισθέντα διὰ τό Πάσχα δὲν εἶχον σκοπὸν τὸν καθορισμὸν τῆς ἀκριβοῦς ἀστρονομικῆς ἰσημερίας εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν, οὔτε νὰ ὀρίσῃ κατὰ τίνα τρόπον ἔπρεπε νὰ τελεῖται τό Πάσχα. Σκοπὸν εἶχον ἕνα: Νὰ τελεῖται τό Πάσχα ὑπὸ ὅλων τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Χριστιανῶν, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ Κυριακῇ καὶ ἀναφέρει τοὺς λόγους διατί:

1) Ἵνα τηρεῖται μιὰ πίστις καὶ ὁμογνῶμων εὐσέβεια.

2) Διότι εἶναι ἀθέμιτον εἰς μιὰν τοιαύτην ἐορτὴν νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία.

3) Διότι μία πρέπει νὰ εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος.

4) Διότι εἶναι δεινόν καὶ ἀπρεπές κατὰ τὰς αὐτάς ἡμέρας ἄλλοι μὲν νὰ νηστεύωσιν, ἄλλοι δέ νὰ τελοῦν συμπόσια. Ἄλλοι νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα καὶ ἄλλοι εἰς τὰς νηστείας.

Ἀλλὰ διατυπώνει καὶ ἕν μέγα ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὴν ἐπιστολήν του ταύτην. Ὅτι πᾶν ὃ, τι πράπεται καὶ ἀποφασίζεται εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους τοῦτο ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν θεῖαν βούλησιν.

Ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν οἱ καινοτόμοι μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἡμεῖς δὲν ἐκαινοτομήσαμεν διὰ τό Πάσχα. Ὅχι ἀπαντῶμεν. Τοῦτο εἶναι φαρισαϊσμός καὶ σοφιστεία.

Ὅταν μιὰ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀρίσῃ ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα εἶναι ἵνα μὴ διαφωνώσιν, οἱ διάφοροι ἐκκλησίαι καὶ ἵνα μὴ, ὅταν ἐορ-

τάζωμεν οἱ μὲν, οἱ ἄλλοι νηστεύωσιν. Ὅταν δηλονότι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θεσπίζῃ τὴν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιτάσῃ νὰ μὴ χωρίζεται καὶ νὰ μὴ διαιρῇται αὐτῇ, ἀλλὰ νὰ βασιλεύῃ ἐν αὐτῇ ὁμογνωμία. Ὅταν τοιοῦτον λέγῃ ὅτι εἶχον σκοπὸν οἱ κανόνες τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ σκοπὸς οὗτος ὑπάρχει διὰ πᾶσαν κοινήν ἐορτήν, διὰ πᾶσαν κοινήν νηστείαν. Οὐδέ ἦτο δυνατόν νὰ νοηθῇ ὅτι ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος περιώριζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας μόνον εἰς τὴν ἐορτήν τοῦ Πάσχα καὶ ὅτι ἡ διαφέρει διὰ τὴν διχογνωμίαν εἰς ἄλλας ἐορτάς καὶ εἰς ἄλλας νηστείας. Διὰ τοῦτο ἐάν ὑπῆρχε προσβολὴ τῶν ἀποφάσεων καὶ κανόνων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐφ' ὅσον μετεβάλλετο ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἐπῆρχετο διαίρεσις καὶ διαφωνία, εἰς τὰς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡ αὐτὴ προσβολὴ τῶν διατάξεων τῆς αὐτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπάρχει καὶ ὅταν διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐπέρχεται διαφωνία καὶ διχασμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν τέλεσιν καὶ πάσης ἄλλης ἐορτῆς καὶ δὴ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων, τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κ.λ.π. Καὶ τότε προσβάλλεται ἐπίσης ἡ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μόνον διὰ τὴν ἐνότητα ταύτην ἐμερίμνησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴς ἐπιπολαιότητος καὶ τὴς ἐλλείψεως ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως ἀποφασισθεῖσα μονομερῶς μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Καὶ ὅτι δὲν ἀπέβλεψαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐορτήν τοῦ Πάσχα αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀλλ' εἶχον ὑπ' ὄψιν ἀπάσας τὰς ἐορτάς καὶ τὰς νηστείας καὶ δι' ἀπάσας ἀπήτησαν ἐνότητα καὶ ὁμοφωνίαν, ἀποδεικνύεται ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω:

«... Ἡ μὲν γάρ (Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Νικαίᾳ) διὰ τὴν Ἀρειανὴν αἵρεσιν καὶ διὰ τὸ Πάσχα συνήχθη ἐπειδὴ αἱ κατὰ Συρίαν καὶ Κιλικίαν καὶ Μεσοποταμίαν, διεφώνουν πρὸς ἡμᾶς καὶ τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ ποιοῦσιν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐποιοῦν καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ χάρις τοῦ Κυρίου ὥσπερ περὶ τῆς πίστεως οὕτω καὶ περὶ τῆς ἁγίας ἐορτῆς γέγονε συμφωνία. Καὶ τοῦτο ἦν τὸ αἶψιον τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου». Ἡ συμφωνία λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ὁ λόγος τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ κατὰ τὸ μέγαν Ἀθανάσιον. Ἐάν δέ καὶ περὶ οἵασι δῆποτε ἄλλης ἐορτῆς ἐπῆρχετο διαφωνία, ὡς περὶ τοῦ Πάσχα, θὰ συνεκροτεῖτο καὶ περὶ ταύτης Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Διὰ τοῦτο κυρίως ἀπέβλεπον αἱ

Σύνοδοι καὶ αἱ διατάξεις αὐτῆς νὰ ἀσφαλίσουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα διὰ κοινῆς συμφωνίας. «Ὅτι δέ καὶ τὰς λοιπὰς δεσποτικὰς ἐορτάς ἐθεώρουν οἱ Πατέρες, ὅπως καὶ τὴν τοῦ Πάσχα» τὸ εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος πρὸς Μακάριον τὸν Φιλογένιον (Λόγος Γ').

Ὁμιλοῦντος περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, ἣν ὀνομάζει «Μητρόπολιν πασῶν τῶν ἐορτῶν» καὶ λέγει περὶ ταύτης:

«Ἀπὸ γάρ ταύτης τὰ Θεοφάνεια καὶ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν καὶ ἡ Ἀνάληψις καὶ ἡ Πεντηκοστή τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἔλαβον.

Εἰ γάρ μὴ ἐτέχθη κατὰ σάρκα ὁ Χριστὸς οὐκ ἐβασίλευσεν, ὅπερ ἐστὶ τὰ Θεοφάνεια οὐκ ἂν ἐσταυρώθη, ὅπερ ἐστὶ τὸ Πάσχα οὐκ ἂν τὸ πνεῦμα κατέπεμμεν, ὅπερ ἐστὶν ἡ Πεντηκοστή. Ὡστε ἐντεῦθεν ὥσπερ ἀπὸ πηγῆς ποταμοὶ διάφοροι ρυέντιες αὐταὶ ἐτάχθησαν ἡμῖν οἱ ἐορταί». Ἐάν τοιαῦτα εἶναι καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων πῶς ἐπειρέπετο δι' αὐτὴν διαφωνία τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πῶς διὰ τὸ Πάσχα μόνον θὰ συνεκαλοῦντο αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι; Καὶ ἀφοῦ αἱ διατάξεις αὐτῶν ἐγένοντο ὅπως ἀσφαλισθῇ ἡ περὶ τὰς ἐορτάς ἐνότης πῶς διὰ μὲν τὴν ἐορτήν τοῦ Πάσχα θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν ἀπηγορευμένην ὑπὸ τῶν κανόνων διὰ δὲ τὴν ἐορτήν τῶν Χριστουγέννων καὶ τὰς ἄλλας, ἃς μετεκίνησε κατὰ 13 ἡμέρας ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου θεωροῦμεν αὐτὴν μὴ προσκρούουσαν εἰς τοὺς κανόνας τῶν Συνόδων; Ἀφοῦ τὸ πνεῦμα τῶν κανόνων περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ὁμογνωμία τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἡμέραν πασῶν τῶν Ἐορτῶν, πῶς δὲν εἶναι ἀντικανονικὴ ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολή, διὰ τῆς ὁποίας ἄλλαι ἐκκλησίαι ἄγουν τὰς ἐορτάς Χριστουγέννων, Φώτων κ.λ.π. μίαν ἡμέραν, καὶ ἄλλαι ἄγουν αὐτάς ἄλλαν ἡμέραν;

Ὑψίστην ἄρα σημασίαν ἀπέδιδαν οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐνότητα αὐτὴ καὶ ὡς πρῶτο δόγμα ἐκήρυσσον τὴν συμφωνίαν ἀπασῶν εἰς τὰ τῆς τελέσεως τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας.

Πρέπει ὅμως νὰ φέρωμεν εἰς φῶς καὶ ἄλλων ἀκόμη Πατέρων καὶ μεγάλων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἱστορικῶν ἀνδρῶν γνώμας περὶ τούτου διὰ νὰ μὴ καταλείπωμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι ἀποφασισθεῖσα αὐθαιρέτως καὶ μονομερῶς μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἀπηγορεύετο ὡς προσβάλλουσα τὴν ὑπὲρ πᾶν δόγμα ἀναγκαίαν τήρησιν τῆς ἐνότητος καὶ συμφωνίας ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

1) Τήν 14ην Σεπτεμβρίου 1997 ήμερα Σάββατον, έορτήν τής Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐγένετο ἡ πανήγυρις εἰς τόν ὀμώνυμο Καθεδρικό Ἱερό Ναό, τής Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας.

Ὁ Μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος ἐν μέσω Ἱερατείου κατά τήν δέψιν στήν κεντρική πλατεία τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν.

Κατά τόν Ἑσπερινό ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε ἰδιαίτερώς ἐντυπωσιακή. Χοροστάτησε ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν ἀρχ/τῶν Εὐθυμίου Μπαρδάκα, Γερωντίου Λουδάρου, Δωροθέου Λίγκου, Ἀκακίου Χαλίκου, π. Μιχαήλ Καπάσκι, π. Ἰουστίνου Χαραλαμπίοπουλου, π. Ἰωάννου Γκλιόγκου, π. Ἡλίας Μαυρίδη καί π. Γεωργίου.

Κατόπιν ἐγένετο πλουσία ἀρτοκλασία, ἡ ὁποία νύλλογῆθη ὑπό τοῦ ἱερατείου. Μετά τὸ πέρας τῆς ἀρτοκλασίας, ἐσχηματίσθη πομπή γιά τήν λήπνευση τῆς Εἰκόνος, τῇ συνοδείᾳ τῶν πολιτικῶν, δημαρχιακῶν καί ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, ὡς καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Τήν Κυριώνυμον ἡμέραν ἐγίνε ἡ πανηγυρική θεία λειτουργία ὑπό τοῦ ἐπικωρίου ποιμενάρχου κ. Ἀθανασίου, πλαισιουμένου ὑπό ἱερατείου. Μετά τήν περαίωσιν, παρτέθη τράπεζα εἰς ὅλους ὅσους παρευρέθησαν στήν ἐορτή.

Τήν πανήγυριν τίμησαν διά τῆς παρουσίας τους ὁ Δήμαρχος τοῦ Δήμου

Τό ἱερατεῖον καί πλῆθος προσκυνητῶν στήν ληπνευτική πομπή.

Ἀχαρνῶν κ. Τ. Μουστακάτος, Γιάν. Κασσαβός Ἀντ/δρος ΔΕΑΔΑ, Δημ. Κατσανδρής, Βασ. Τορτοπίδης, Ν. Πιπερίδης, Χ. Δαμάσκος, Δημοτικοί Σύμβουλοι, οἱ Βουλευταί κ.κ. Ν. Βρεπτός, Π. Φωπιάδης, ἐκπρόσωποι τοῦ Κοινοβουλίου καθὼς ἐπίσης Πρόεδροι τῶν τοπικῶν συλλόγων καί σωματείων.

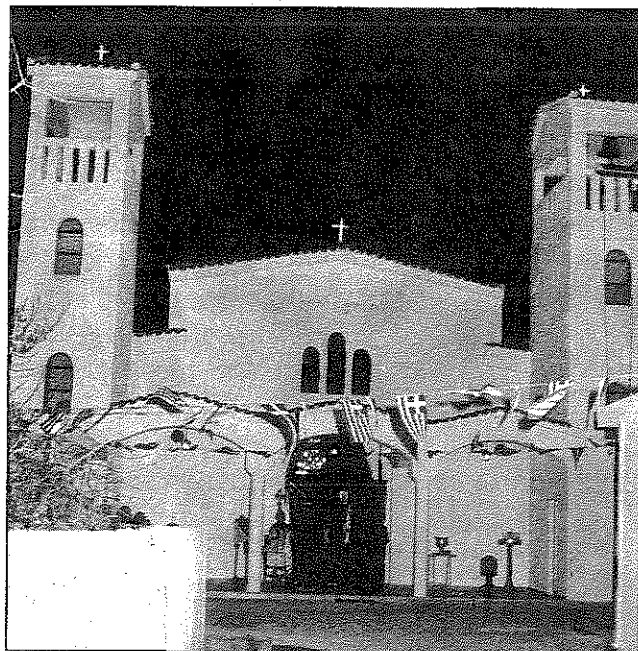
Ἡ λιτανευτική πομπή ἔξωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου.

2) Τό Σάββατον τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1997 ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναός Ἅγιος Ἀνδρέας Περιστερίου, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Τόν Ἑσπερινόν ἀλλά καί τήν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, τά τῆς θείας λειτουργίας ἐτέλεσεν ὁ ἱεραπικός προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ ἀρχιμ. Νεκτάριος Ἐλευθερίου, συνεπικουρούμενος ὑπό τοῦ ἀρχιμ. Μεθοδίου Δεσποτίδη.

Τήν ἑορτή τοῦ ἁγίου ἐτίμησαν μέ τήν παρουσία τους, πλῆθος προσκυνητῶν.

3) Ὁ Ἱερός Ναός Ἅγιος Νικόλαος Ἀχαρνῶν, ἐώρτασε μέ μεγάλη λαμπρότητα τήν 6ην Δεκεμβρίου 1997 ἡμέρα Παρασκευή, τήν μνήμη τοῦ μεγάλου πατρός καί προστάτου τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Νικόλαου.

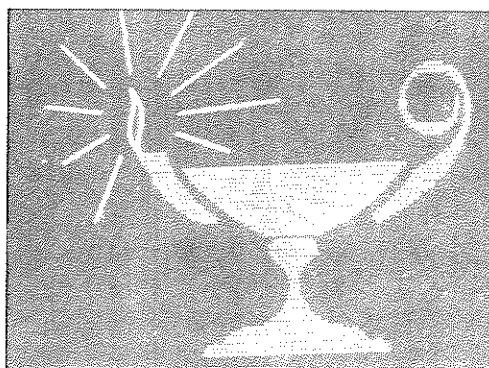
Ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικόλαος Ἀχαρνῶν κατά τήν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου.

Ὁ ἐπικώριος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, πλαισιούμενος ὑπό τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ ἱερομον. Ἰουστίνον καί ἱερατείου, ἐτέλεσαν τόν Ἑσπερινόν καί μετά εὐλόγησαν τήν ἐντυπωσιακὴν ἀρτοκλασίαν.

Ἐπικολούθησε ἡ λιπάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνας, τῇ συνοδείᾳ ὅλων τῶν πιστῶν. Τέλος, ἔληξε ἡ σεμνὴ τελετὴ μέ τὰς εὐλογίας καί εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Τήν Κυριώνυμον ἡμέραν, ἀπὸ πρωῒας κατεκλύσθη ὁ Ναός ὑπὸ τῶν χριστιανῶν οἱ ὅποιοι μέ βαθεῖα κατάνυξη παρηκολούθησαν τήν θεία λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχου κ. Ἀθανασίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ Κλήρου.

Μετά τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπικολούθησε εἰς ἰδιαίτερη αἴθουσα, ἐκλεκτὴ τράπεζα ἀγάπης, εἰς ἣν παρεκάθησεν ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ἐπίσης καί ἐπίσημοι τοῦ Δήμου.

ΜΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Σεβασμιώτατε ἅγιε Ἀχαρνῶν

Στό ἀμέσως προηγούμενο τεύχος (ΣΕΠΤ/ΟΚΤ.) φ. 888 τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ Σας, φιλοξενήθηκε μία ἐπιστολή - λίβελλος ἡ ὁποία ἀνέφερε μεταξύ ἄλλων καί τό ὄνομά μου. Διά τοῦτο θεωρῶ καθήκον μου διά τῆς παρούσης νά δώσω ὁρισμένες διευκρινίσεις διά τὰ ἀναγραφόμενα ἀπό τοὺς κ.κ. Ἑμμανουηλίδη Δημήτριο καί Γκανίδη Στάϊκο μετὰ τῆς συζύγου του κατὰ τοῦ προσώπου μου. Τοὺς ἀνωτέρω συνήντησα στίς 5/6/97 εἰς τό Ρόϊπλινγκεν τῆς Γερμανίας, πού ἐργάζονται ὡς ὑπεύθυνοι καζίνο. Ἐκεῖ συζητήσαμε διάφορα θέματα περί τῶν ὁποίων οἱ θέσεις μου εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἱσχυριζόμενα περί τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου καί συγκεκριμένα πῶς εἶπα, ὅτι δέν πρέπει νά δίδεται τοῦτο ἀπό τοὺς πνευματικούς ἐλευθέρως εἰς τὰ πνευματικά των τέκνα, ἔχω νά ἀναφέρω τὰ ἑξῆς: Εὐχῆς ἔργον θά ᾔτο ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι νά κατεῖχον τὰς ἐννοίας τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, τοῦτο ὅμως, ἀπαιτεῖ ἐξειδικευμένες γνώσεις. Διά τοῦτο ἀνέφερα ὅτι ἴσως δέν πρέπει νά δίδεται ἀδιακρίτως εἰς οἷονδήποτε, διότι τό Πηδάλιον (τιμόνι), ὅταν εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἐμπείρου, ὁδηγεῖται τό σκάφος εἰς εὐδαίμονας, ὅταν ὅμως εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἀδαῶν περί τὰ πνευματικά καί τήν Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν καί προσκολλημένων εἰς τό γράμμα τοῦ νόμου, καταπονίζεται τό ἐν λόγῳ σκάφος κατασυντριβόμενον, εἴτε ἐπὶ τῶν σκοπέλων τῶν αἱρέσεων, εἴτε ἐπὶ τῶν ὑφάλων τῆς πλάνης. Τοῦτο σαφῶς ὑπεσηρήχθη σέ ἱερά σύναξη κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί ὑπό τοῦ ἀξιοσεβάστου καί ἀγωνιστοῦ καθηγουμένου π. Φιλαρέτου τῆς ἀνδρώας Ἱερᾶς Μονῆς «Ἄξιον Ἑστί» Βαρυμπόμπης Ἀττικῆς. Κατά συνέπειαν εἶναι προφανές ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐννοοῦσα ὅτι πρέπει ὁ πνευματικός νά ἀπαγορεύει νά ἔχουν οἱ πιστοί τό πηδάλιον εἰς τὰς οἰκίας των.

Περαιτέρω σχετικῶς μέ τὰ ἀναφερόμενα ὅτι ἐλέχθη ὑπ' ἐμοῦ πῶς «χάρι στόν Κόντογλου ἀνεπύχθη ἡ Βυζαντινὴ Ἀγιογραφία», ἔχω νά ἀπαντήσω ὅτι οὐδέποτε ὑπεσπῆριξα κάποιον τέτοιο, δεδομένου ὅτι εἶναι γνωστό τοῖς πᾶσι, πῶς ὁ Κόντογλου ἀνήκει στοὺς συγχρόνους ἀγιογράφους καί δέν ἔζησε κατὰ τήν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου. Περί

τῆς θέσεώς μου ὅσον ἀφορᾷ τὰ θιγόμενα ἐναντι τῶν Ἱερῶν εἰκόνων τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Ἀγίας Τριάδος, βυζαντινῆς τε καί ἀναγεννησιακῆς τεχντροπίας, ἀπαντῶ εὐθαρσῶς ὅτι ἀπασαί εἶναι προσκυνηταί. Τοῦτο δέ καί κηρύττω ἀπανταχοῦ. Εἶναι γνωστός δέ τοῖς πᾶσι ὁ σεβασμός μου πρὸς αὐτάς, δεδομένου ὅτι ἔχω διατελέσει ἐφημέριος, ἐφημερεύων ἢ ἔχω τελέσει πολλάκις πανηγύρεις, κατὰ τό διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς διακοπῆς μου ὡς Κληρικός:

1) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Πολίχνης Μεσσηνίας.

2) Εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀγίας Τριάδος Λουτρακίου.

3) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Νεμέας.

4) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Ἀθικίων Κορινθίας.

5) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Νεμέας.

6) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Ροδοπόλεως Ἀττικῆς.

7) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Σωληναρίου Κορινθίας.

8) Εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Κυργίων Δράμας

9) Ἐσχάτως δέ, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ σεβαστοῦ μου καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ὡσαύτως εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Βλυκάδος.

Ἄπαν ἐξ ἄλλου τό χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν ἔχει ἐπανελημμένως ἐκφράσει τὴν εὐαρέσκειάν του καί διατυπώσει τὰς καλύτερας του ἐντυπώσεις εἰς τοὺς τοπικοὺς ἐπισκόπους, οὐδέποτε δέ ἕως τῆς σήμερον προέκυψε κάποιο πρόβλημα.

Ἐπίσης ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀναγραφόμενα περί ἀποτυχίας τῆς τελευταίας συγκεντρώσεως κατὰ τῶν ἡλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, ἀπαντῶ ὅτι: Εἶναι ἀνεπίτρεπτον νά μέ κατηγοροῦν ἄτομα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἐνεφανίσθησαν σέ συγκεντρώσεις κατὰ τῶν ἡλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, ἐνῶ ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης ὡς γνωστόν, ὅχι μόνον συμμετείχε εἰς τὰς ὡς ἄνω συγκεντρώσεις μέ τοὺς ἐνορίτας μου καί τὰ πνευματικά μου τέκνα, ἀλλ' ἐπιπροσθέτως ἀνέλαβα πολλάκις καί συντονιστικὸν ρόλον κατ' αὐτάς. Διευκρινιστικά ἀναφέρω ὅτι

ἐξέφρασα μάλιστα τὴν πικρίαν μου δημοσίως, διὰ τὴν ὀλιγάριθμον συμμετοχὴν εἰς τὰς συγκεντρώσεις, σέ σχέση μέ τό πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων.

Πιστεύω ὅτι ἐάν οἱ προαναφερθέντες ἐκινούντο ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότως, θά ἔπρεπε νά ἀπευθύνονταν πρῶτα σέ μένα, ὅποτε μέ τίς δέουσες ἐπεξηγήσεις θά ἐλύοντο αἱ ἀπορίαι τῶν καί δέν θά ὑφίστατο οὐδεμία παρανόσις. Ἐάν δέ ἀμφέβαλον παρά ταῦτα, ἄς ἀπευθύνοντο εἰς τόν ἐπικώριον ἐπίσκοπον, ὅστις εἶναι καί ὁ μόνος ἀρμόδιος. Ἀλλά μέ ποῖον σθένος ὅμως νά ἀπευθύνοντο εἰς τόν ἐπικώριον ἐπίσκοπον, ὅταν μερικές ἡμέρας πρὶν, τῇ παροτρύνσει τοῦ πνευματικοῦ τῶν π. Γαβριήλ, εἶχον καλέσει ἐξ Ἑλλάδος τόν

καθηρημένον ἐπίσκοπον Εὐθύμιον καί μάλιστα παρά τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις τῶν ἀδελφῶν ἐκ τῆς γειτονικῆς πόλεως Βαϊλσέμπουχ.

Ὡστόσο φοβοῦμαι ὅτι πίσω ἀπό τοὺς τρεῖς προαναφερθέντας, εὐρίσκονται οἱ ἐκ Καιουνακίων, οἱ ὁποῖοι συμπνευματίζονται μέ τοὺς ἐσχάτως καθαιρεθέντας ἐπισκόπους, ἐπομένως θά ἔχουν λόγους νά δημιουργοῦν προβλήματα ὄχι μόνον εἰς ἐμένα προσωπικά, ἀλλά καί εἰς κάθε Κληρικό καί γενικά εἰς κάθε ἐνορία τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀσπάζομενος τὴν Ὑμετέραν δεξιάν
ὁ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλάχιστος
Χριστόδουλος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΤΟΥΣ 1998

Ἀφιερωμένο:

- ✓ εἰς τὰ πνευματικά μας τέκνα
- ✓ εἰς τοὺς συνεργάτες μας καί εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Περιδικοῦ μας
«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
- ✓ εἰς τοὺς συνετοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου
- ✓ εἰς ὅσους πονοῦν καί ἀγωνίζονται μέ φόβο Θεοῦ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν Οἰκογένεια.

Ζητεῖστε το στὰ Γραφεῖα μας Κάνιγγος 32 τρίτος ὄροφος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυλάσσεται πάντοτε μέ τό δικαίωμα νά μή δημοσιεῖ ἢ νά συντέμνῃ κατά τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μή δέν ἐπιστρέφονται.

«Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα,
Ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», εἶναι μία σάλπιγγα πού ἔχει ἀσταμάτητα τὴν ἀνόθευτη καί γνήσια ὀρθοδοξία.

Συμβάλλεις καί σύ σ' αὐτό τό σάλπισμα γράφοντας ἕναν συνδρομητή.

